

Sygnatura akt VI Ka 1223/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **17 stycznia 2014** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Trzeja-Wagner (spr.)

Sędziowie SO Bożena Żywioł

SO Arkadiusz Łata

Protokolant Natalia Skalik-Paś

przy udziale Marka Dutkowskiego

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 17 stycznia 2014 r.

sprawy **R. W., syna I. i M.**

ur. (...) w P.

oskarżonego z art. 157§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 20 września 2013 r. sygnatura akt IX K 514/12

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk

uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu w Gliwicach do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt: VI Ka 1223/13

UZASADNIENIE

Od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 20 września 2013 r. (sygn. akt IX K 514/12) apelację złożył obrońca oskarżonego R. W..

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1) obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść ostatecznego rozstrzygnięcia, tj. art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 k.p.k. poprzez ich niezastosowanie, a polegającą na ocenie materiału dowodowego w postaci:

a) wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadków A. D. oraz M. J. w sposób wybiórczy, a polegający na ich pominięciu w zakresie, w którym wskazali, iż:

- pokrzywdzony po spożyciu alkoholu jest osobą agresywną,

- pokrzywdzony swoim agresywnym zachowaniem prowokował oskarżonego,
- pokrzywdzony zaatakował oskarżonego poprzez uderzenie go pięścią w twarz,
- pokrzywdzony chwycił za nóż leżący na stole w kuchni oskarżonego,
- oskarżony rzucił w pokrzywdzonego butelką aby obronić się przed pokrzywdzonym, który sięgał po nóż, a ty samym uniemożliwić mu zadanie ciosu,
- oskarżony nie wybiegł za pokrzywdzonym z domu.

b) zeznań świadka A. D. z naruszeniem zasady swobodnej ocen dowodów poprzez odmówienie im waloru wiarygodności w kwestiach kluczowych – korzystnych dla oskarżonego, pomimo ich spójności z wersją tego ostatniego i pomimo przyznania im w innej części waloru wiarygodności;

c) zeznań pokrzywdzonego, co do okoliczności uderzenia butelką w głowę, jego własnej roli w zdarzeniu oraz zdarzeń mających bezpośrednio miejsce przed uderzeniem pokrzywdzonego butelką w głowę jak i po opuszczeniu domu oskarżonego tj. z naruszeniem zasady swobodnej oceny dowodów, poprzez bezkrytyczne przyznanie im w tym zakresie waloru wiarygodności, w sytuacji, w której zeznania te nie zostały potwierdzone innymi środkami dowodowymi oraz pomimo tego, iż zeznania pokrzywdzonego w pozostałym zakresie nie zostały uznane w oczach Sądu za wiarygodne;

d) zeznań funkcjonariuszy A. G., K. K. w sposób wybiórczy, a polegający na pominięciu pojawiających się w ich treści wewnętrznych sprzeczności oraz nieścisłości, świadczących na korzyść oskarżonego.

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, i mający wpływ na jego treść, stanowiący następstwo wadliwej ewaluacji ustalonych w sprawie okoliczności faktycznych, polegający na nieuprawnionym przyjęciu, iż: a) nic nie wskazuje na to, iż oskarżony R. W. działał w obronie własnej przed bezprawnym, bezpośrednim zamachem ze strony K. T.,

b) oskarżony z bliskiej odległości uderzył butelką pokrzywdzonego,

c) oskarżony chwycił za nóż,

a to wbrew zgromadzonemu w sprawie materiałowi dowodowemu, a w szczególności zeznaniom A. D., będącego bezpośrednim świadkiem zdarzenia.

d) nie jest prawdopodobne, iż obrażenia pokrzywdzonego mogły powstać w okolicznościach opisanych przez oskarżonego tj. rzucenia butelką w głowę pokrzywdzonego, a to wbrew zgromadzonemu w sprawie materiałowi dowodowemu w postaci opinii biegłego, która nie wyklucza tej wersji, a jedynie stwierdza, iż przedmiotowe obrażenia mogły powstać w wyniku zdarzenia opisanego przez pokrzywdzonego;

e) oskarżony R. W. wybiegł za pokrzywdzonego z nożem w ręku przed tym jak ten ostatni wbiegł na maskę radiowozu policyjnego, a to wbrew zgromadzonemu w sprawie materiałowi dowodowemu, w szczególności w postaci zeznań funkcjonariuszy i świadka A. D..

Stawiając powyższe zarzuty, apelujący wniósł o:

zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od przypisanego mu przestępstwa przez przyjęcie, że oskarżony działał w ramach obrony koniecznej, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Gliwicach.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Konsekwencją wniesienia apelacji i podnoszonego w niej zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, jest uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, bowiem nie są zdaniem Sądu Odwoławczego całkowicie pozbawionymi słuszności zastrzeżenia skarżącego co do oceny dowodów zaprezentowanej przez Sąd Rejonowy w zaskarżonym wyroku i nie ustalenia wszystkich istotnych okoliczności sprawy.

Naczelnym dowodem w sprawie powinna być opinia biegłego sądowego z zakresu chirurgii co do obrażeń odniesionych przez K. T. w chwili zdarzenia oraz mechanizmu ich powstania. Taka opinia znajduje się w aktach sprawy (k. 14) jednakże jest ona wyjątkowo lakoniczna i niepełna.

Pokrzywdzony złożył na Policji zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa i dołączył do niego karty informacyjne z izby przyjęć. Dopuszczono wówczas z urzędu, po wydaniu postanowienia o wszczęciu dochodzenia, dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu chirurgii ogólnej na okoliczność jakich dokładnie obrażeń doznał K. T. w wyniku zdarzenia, jaki był mechanizm ich powstania, czy obrażenia te mogły powstać w wyniku zdarzenia opisanego przez pokrzywdzonego i na jaki okres czasu naruszyły one prawidłowe funkcjonowanie organizmu pokrzywdzonego. Biegły sądowy Z. K. wydał wówczas opinię, w której stwierdził, że pokrzywdzony doznał obrażeń w postaci ran ciętych głowy w okolicy ciemieniowej i potylicznej o długości 3 i 6 cm, stłuczenia oczodołu lewego z krwiakiem powieki górnej i doleż oka lewego i obrażenia te naruszyły prawidłowe czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni i poniżej 6 miesięcy. Opinia ta jest niewątpliwie niepełna i bardzo lakoniczna. Z samej treści opinii wynika, że biegły w ogóle nie odniósł się do wersji zdarzenia przedstawionej przez oskarżonego, a mianowicie w ogóle nie analizował treści wyjaśnień R. W.. W opinii widnieje wprawdzie stwierdzenie, że obrażenia mogły powstać w wyniku zdarzenia opisanego przez pokrzywdzonego jednakże biorąc pod uwagę fakt, iż biegłemu nie przekazano akt sprawy - nie ma stosownej adnotacji na postanowieniu o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego i nie wynika to z treści samej opinii, a zatem biegły nie odniósł się również do wersji zdarzenia przedstawionej przez pokrzywdzonego. Biegły stwierdził jedynie, że obrażenia mogły powstać w wyniku zdarzenia opisanego przez pokrzywdzonego, jest to bardzo ogólne stwierdzenie, które w ogóle nie odnosi się do materiału dowodowego zebranego w aktach postępowania przygotowawczego. Zaniechano jednakże zweryfikowania tej opinii w toku postępowania sądowego. Pominięcie dowodów mających znaczenie dla opracowania opinii powoduje, że opinia taka jest niepełna, a może być przez to także niejasna, bowiem nie uwzględnia wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia konkretnej kwestii okoliczności (SN Rw 361/80, OSNKW 1981, nr 1-2, poz. 7; SN IV KR 152/80, OSNPG 1981, nr 2, poz. 27; SN IV KR 355/85, OSNPG 1987, nr 3, poz. 37; SN V KRN 59/88, OSNPG 1989, nr 1, poz. 15; SN II KR 96/88, OSNKW 1988, nr 9-10, poz. 72).

Wersje zdarzenia przedstawiane przez oskarżonego i pokrzywdzonego nie są zbieżne, zatem konieczne jest wypowiedzenie się przez biegłego jaki był mechanizm powstania obrażeń u K. T., a tym samym odniesienie się do relacji uczestników zajścia. Gdy opinia zawiera lakoniczną konkluzję bez wskazania przesłanek, którymi kierował się biegły wydając ją, wówczas wartość dowodowa takiej opinii jest minimalna i nie może stanowić podstawy do poczynienia ustaleń faktycznych odpowiadających prawdzie.

Zatem wnioski wysnute przez Sąd I instancji były przedwczesne. Sąd I instancji powinien był na posiedzeniu dopuścić dowód z opinii biegłego chirurga na okoliczności wskazane wyżej a w razie konieczności przesłuchać biegłego na rozprawie. Niewątpliwie pełna opinia biegłego chirurga usunęłaby wątpliwości związane z oceną wiarygodności zeznań pokrzywdzonego i wyjaśnień oskarżonego.

Należy zauważyć, iż bez wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy, poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne ostać się nie mogą – „wyroku nie wolno wydawać na podstawie części materiału dowodowego, a musi on być wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności, a więc i tych, które tezę oskarżenia potwierdzają i tych, które ją podważają. Dopiero wszechstronna ocena wszystkich dowodów i wynikających z nich okoliczności może doprowadzić do wykrycia prawdy i poczynienia prawidłowych w tym zakresie ustaleń” (wyrok SN z dnia 1.02.1996 r. sygn. akt III KRN 191/95 Prok. i Pr. 1996/7-8/11)

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, winien poddać dowody zgromadzone w sprawie dogłębnej i wnikliwej analizie po dokonaniu ustaleń faktycznych. Ocena dowodów

powinna uwzględniać kryteria logicznego rozumowania, wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego. Ocenione w ten sposób dowody powinny stać się podstawą kategoriycznych ustaleń co do stanu faktycznego i dopiero z takich ustaleń wyciągnięte zostaną wnioski co do winy bądź niewinności oskarżonego.

Nie przesądzając w obecnej chwili ostatecznego rozstrzygnięcia nin. sprawy w żadnym kierunku, stwierdzić trzeba, że dla wydania trafnego orzeczenia koniecznym jest poszerzenie materiału dowodowego we wskazanych wyżej kierunkach.

Wobec powyższego orzeczono jak w części dyspozytywnej wyroku.